

ги посрещнали. Едни се зарадвали, като видѣли живи своитѣ, а други припаднали отъ жалость и плачъ, като разбрали, че тѣхнитѣ бащи, мжже, зетьове, чичови били убити или загинали отъ болести.

Събрало се цѣло село предъ църквата. Направили поменъ и списъкъ. Отъ 65 затворени бѣльовци 13 били убити или загинали отъ мжки, двама закарани въ неизвестность, отгдето вече не се върнали, и единъ пратенъ на заточение.

Една година подиръ това въ Бѣльово става голѣмо тържество. Руситѣ освободители пристигатъ. Загиналитѣ бѣльовчани се поменуватъ въ църквата, а живитѣ се радватъ съ сълзи на освобождението.

Свещеникъ Михаилъ Радуловъ бѣ изпратенъ отъ Бѣльово да иде въ Одринъ. Тамъ той съ други мжчени българи благодарили на руския великъ князь Николай Николаевичъ за великото дѣло на руския народъ. Свещеникъ Радуловъ оцѣлѣ и живѣ много години следъ освобождението въ Бѣльово. Той остави синове, отъ които Констатинъ се учи въ Русия и достигна въ България чинъ полковникъ въ конницата. Вториятъ му синъ бѣ учителъ и сега живѣе въ гара Бѣльово.

